

ANDERS DE LA MOTTE
&
MÅNS NILSSON

SUOMENTANUT TARJA LIPPONEN

KESÄPARATIISIN MURHAT

ANTIKKIKAUPPIAAN
KUOLEMA

JOHNNY
Kniga

ANDERS DE LA MOTTE & MÅNS NILSSON

KESÄPARATIISIN MURHAT

ANTIKKIKAUPPIAAN KUOLEMA

Suomentanut Tarja Lipponen

**JOHNNY KNIGA
HELSINKI**

*Me rakastamme Österleniä ja olemme pyrkineet
kuvaamaan tienoiden maantiedettä ja historiaa
mahdollisimman todenmukaisesti. Tietyissä
kohdin olemme tosin tarinan parhaaksi ottaneet
vapauksia ja poikenneet todesta.*

© Anders de la Motte & Måns Nilsson 2022

Ruotsinkielinen alkuteos: Ett fynd att dö för

Bokförlaget Forum, Tukholma 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielisen laitoksen © Tarja Lipponen ja Johnny Kniga 2023

Teoksessa on siteerattu Agricolan Uutta testamenttia vuodelta 1548.

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-951-0-48667-2

Painettu EU:ssa

HENKILÖGALLERIA

PETER VINSTON, 49
Tukholmalainen rikos-
komisario, keskusrikos-
poliisin murhakomissio

TOVE ESPING, 28
Rikoskonstaapeli,
Simrishamnin poliisi

CHRISTINA
LÖWENHJELM, 49
Psykologi, Peter Vinstonin
entinen vaimo

POPPE LÖWENHJELM, 54
Gärnsäsin linnanherra,
Christinan aviomies

AMANDA VINSTON, 16
Peterin ja Christinan tytär

LARS-GÖRAN "L-G"
OLOFSSON, 60
Luomuviljelijä, Simrishamnin
poliisipäällikkö

THYRA BORÉN, 52
Teknisen rikostutkinnan
johtaja

JONNA OSTERMAN, 44
Toimittaja, Cimbrishamns-
bladetin päätoimittaja

FELICIA ODUYA, 33
Komstadilaisen Felicias fik-
-kahvilan omistaja

LENNART "NALLE"
PERSSON, 61
Koti-irtaimistojen ostaja,
Raskin kuolinpesäpalvelun
omistaja, Gladsax

SUSANNE "SUSSI" PERSSON, 57
Nallen vaimo ja Raskin kuo-
linpesäpalvelun omistaja,
Gladsax

JIMMY PERSSON, 29
Nallen ja Sussin poika

GERT "KIINA-GERT"
ZILLÉN, 71
Kiinalaisen posliinin
keräilijä ja asiantuntija

MATS LINDEMAN, 59
Huutokauppa Lindemanin
omistaja, Tomelilla

FABIAN "FABBE"
ANDERKLEW, 52
Antiikkiasiantuntija,
Malmön huutokauppa-
kamarin omistaja

RENATA JÖNSSON-
KAMINSKY, 39
Syyttäjä, Etelä-Skånen
syyttäjänlaitos

ANNA TYCHE, 42
Antiikkikauppias Malmöstä

PIA LARSSON, 60
Ekonomi, puutarhoista
kiinnostunut golfaaja

SVENSK & ÖHLANDER
Simrishamnlaisia poliiseja

KROLL & THOTT
Ystadilaisia rikos-
ylikonstaapeleja

KOIRA BOB
Felician collie, viihtyy
kahvilassa

KISSA PLUTO
Pitkäkarvainen maatiaiskissa,
liikkuu Mäktuvalla

ESINÄYTÖS

Kello oli vasta neljä yöllä ja aamunkoittoon oli miltei tunnin verran aikaa. Siellä täällä myyntikojujen ja pysäköityjen autojen välissä näkyi jo taskulampun kajoa. Valokeilat lepattivat levottomina kuin liikkujat eivät olisi halunneet herättää liiaksi huomiota. Salavihkaisuuden tuntua vahvistivat aamukasteesta kimmeltävän nurmikon yllä leijailevat sumuharsot ja vaimeat, milteipä kuiskaillut keskustelut, joita käytiin pöytien ääressä ja kojujen lomassa.

Oli heinäkuun neljäs sunnuntai ja Degebergan antiikki- ja keräilymessut olivat avautumassa kahdeksalta. Kaikki antiikista tietävät olivat kuitenkin perillä siitä että parhaat kaupat tehtiin jo ennen messujen avautumista, taskulampun kajossa ja käteisen hillityssä kahinassa.

Messualue sijaitsi kylän liepeillä, Mörkavadsånin laaksossa paikassa, joka oli merkitty vanhoihin karttoihin nimellä Trollelier. Kauniin nimen alkuperä oli hämärän peitossa. Peikot ja muut taruolennot olivat kuuluneet paikalliseen kansanperinteeseen niin kauan kuin ihmiset olivat kaunista seutua asuttaneet.

Ylempänä Linderödin harjanteella ja puolittain ikivanhan pyökkimetsän kätköissä solisivat Forsakaran vesiputoukset. Kahta putousta yhdistävä vesiallas oli tarinan mukaan muodostunut, kun jättiläisnainen oli rakastunut uljaaseen ihmispoikaan ja kaivanut onkalon, jossa he saattoivat lempiä salassa. Katala jättiläismies, kilpakosija, siirsi mustankipeyttään puron uomaa niin että vesi virtasi lemmenpesään ja koitui rakastavaisten kohtaloksi.

Tieteellisemmän selityksen mukaan harju, vesiputoukset ja laakso olivat syntyneet mannerjään vetäytyessä. Olihan se kukaties todenmukaisempi syntytarina mutta ei alkuunkaan yhtä kiehtova.

Gert Zillén ei piitannut peikoista, ei tontuista. Hän oli käynyt keräilijöiden messuilla yli kolmekymmentä vuotta ja noudatti tavanomaista tarkasti hiottua rutiiniaan. Hän heräsi täysihoitolassa kolmen aikaan, haki kahvitermoksen ja voileipäkäärön keittiöstä ja jätti maksun ovenpieleen, kirjekuoreen koruttoman pikkuhuoneen pöydälle. Tasaraha, kruunulleen. Sen jälkeen lyhyt kävely otsalampun valossa läpi kylän. Hän luotsasi vanavedessään vetolaukkua, jollaisia jotkut ylimieliset kutsuivat mummokärryiksi. Gert kuitenkin oli ikääntyessään huomannut että vempeli oli aina vain korvaamattomampi.

Hän oli laiha ja pieni mies ja eteni varovaisen nykivin liikkein, jotka toivat mieleen varpusen. Ja varpusmainen hän oli siinäkin mielessä että vain harvat kiinnittivät häneen huomiota. Koko ikänsä hän oli kulkenut huomaamattomana eikä ollut tehnyt lähtemätöntä vaikutusta kehenkään. Hän oli kyllä ollut nuorena kihloissa pari vuotta, mutta suhde oli tyrehtynyt. Työssään hän oli kuulunut vaitelioiden uurastajien joukkoon. Niihin jotka päivästä toiseen hoitivat kaikessa hiljaisuudessa työtehtävänsä, kunnes oli aika ottaa vastaan kultakello ja eläke.

Gert Zillénillä oli kuitenkin omia kiinnostuksenkohteita. Tärkeämpiä kuin naiset tai ura.

Hän oli toki jo yli seitsemänkymmenen ja puuhannut antiikin parissa vuosikymmeniä siitä asti kun oli ollut pelkkä untuvaposkinen pojankloppi, mutta hänen sydämensä innostui yhä kiihdyttämään lyöntejään, kun jahti alkoi. Ehkä Gert juuri sinä päivänä tekisi Suuren löytönsä.

Markkina-alueen laidalla Gert seisahti nurmelle kohtaan, josta näki koko alueen. Hän sammutti otsalampun ja soi

itselleen lyhyen tauon. Nautti kupillisen kahvia ruutukuvioisesta termoksestaan ja söi voileivän samalla kun pyrki hahmottamaan, missä muut aamuvirkut löytöretkeilijät olivat ja miten hän itse toteuttaisi strategiansa.

Joitain vuosia aiemmin hänen tielleen oli itse asiassa osunut onnenkantamoinen juuri tällaisena varhaisena aamunhetkenä. Hän oli penkonut esiin vanhan kiinalaisen teekannun, jossa oli lehtikuvio. Tietämätön myyjä oli pyytänyt kannusta vain parisataa, vaikka esine oli osoittautunut yli kymmenentuhannen kruunun arvoiseksi. Myyjän kömmähdyks ei ollut epätavallinen. Kiinalaisessa posliinissa arvottoman ja arvokkaan väliset erot olivat monesti niin pieniä että niiden havaitsemiseen tarvittiin asiantuntemusta. Eikä monikaan ollut sillä alalla yhtä taitava kuin Kiina-Gert Zillén, ainakin jos häneltä itseltään kysyttiin.

Gert joi kahvinsa loppuun ja kiersi termoksen huolellisesti kiinni. Sytytti taas otsalamppunsa ja suuntasi kohti markkina-alueen pimeintä osaa. Hän risteili tottuneesti myyntikojuilta toiselle. Siellä täällä näkyi myyjiä, jotka nyökkäilivät aamu-unisina. Pressuja nosteltiin, peitteitä siirrettiin syrjään, sanomalehti rapisi, kun myytäviä tavaroita purettiin pahvilaatikoista.

Silloin tällöin Gert pysähtyi tarkastelemaan posliiniesineitä, mutta hän ei nähnyt mitään erityisen kiinnostavaa.

Kojukujan päässä seiso i iso pöytä, jonka päälle oli kasattu riemunkirjava kokoelma työkaluja, vanhoja leluja, kolhiintuneita kuppeja ja kirjapinoja. Gert useimmiten karttoi moisia kirpputoripisteitä. Niitä pitivät partiolaiset tai Lions-klubilaiset, jotka toivoivat tienaaavansa muutaman lantin lahjoituksina saamallaan tavaralla. Suurin osa tavaroista oli arvotonta roinaa.

Pöytää ohittaessaan Gert antoi kaiken varalta otsalamppunsa valon sipaista pöydän antia. Hän oli jo kääntymässä kulman ympäri kohti seuraavaa kojukujaa, kun esine aivan

näkökentän reunalla kiinnitti hänen huomionsa. Gert pysähtyi kesken askeleen ja käänsi päätään ohjatakseen valokeilan takaisin pöydälle.

Kahden kirjatuen ja muovisen Aku Ankka -säästölipiaan välissä oli pikkuinen malja. Se oli vaaleanvihreä ja pintaan oli koverrettu kukkakuvio. Harjaantumattoman silmissä esine näytti lähinnä yksinäiseltä sokerikolta, joka oli jo kauan sitten eksynyt astiastostaan.

Gert käveli lähemmäs. Sydän oli alkanut pamppailla kiiwaammin. Hän nosti maljan käteensä ja valaisi sitä otsalampullaan samalla kun hapuili taskusta luuppia. Tönäisi silmälasit alas nenälle ja kohotti pienen suurennuslasin silmäänsä vasten.

Hän tutki perusteellisesti lasituksen säröilyä. Krakelointi oli hienonhienoa ja näkyi juuri ja juuri kuin hämähäkinseittinä maljan pinnassa. Sitten hän tarkasteli uurrettua koristelua. Sen oli luonut niin mestarillinen tekijä että kädenjälkeä saattoi helposti pitää koneen tekemänä.

Esine ei kuitenkaan ollut massatuotettu sokerikko vaan jotain ihan muuta.

Jotakin paljon epätavallisempaa.

Sen tason löytö että melkein alkoivat polvet tutista.

Gert nielaisi. Kerran ja toisenkin.

Sydän takoi rinnassa kuin vasara. Hänen oli saatava ostaa malja, viipymättä. Ennen kuin pimeydestä ilmaantuisi joku havittelemaan samaa esinettä.

Hän katseli ympärilleen, etsi jotakuta, joka oli kojussa töissä. Piti löytää henkilö, jolta tiedustella hintaa ja hieroa kauppaa, mutta ketään ei näkynyt.

Kojua pitivät Degebergan partiolaiset, niin kyltissä luki. Yksikään partiolainen ei voinut mitenkään tajuta, mitä Gert piteli tärkeissä käsissään.

Pitäisikö hänen vain ottaa se? Jättää säästöpossun alle muutama parikymppinen jollei peräti satanen ja vain lähteä?

Jokin hänessä harasi vastaan ajatusta jättää umpimähkäinen rahasumma. Hän halusi tietää hinnan, toimia oikein. Niin hän oli aina tehnyt.

Gert helpottui nähdessään nuoren miehen talsivan paikalle partiopaidassa ja hiukset pörrössä. Mies ei näyttänyt kovin hilpeältä vedettyään ilmiselvästi lyhyimmän tikun, kun oli ratkaistu, kuka tulisi kojulle aamuvuoroon.

”Anteeksi”, Gert sanoi, ääni karkasi kimeäksi. Hän rykäisi, veti henkeä ja aloitti uudelleen. ”Sinä si...”

Hän keskeytti.

Gert tunsi pimeydestä huolimatta, miten hänen ylleen heitettiin äkkiä valtava varjo. Aivan hänen selkensä takana seisoi joku. Se joku haisi viinalta ja partavedeltä. Ja se joku sai pelkällä läsnäolollaan hänen niskakarvansa pystyyn.

”No mutta eikös siinä ole pikkuinen Kiina-Gert?” möreä ääni sanoi. ”Mitäs siinä hypistelet?”

Äänessä oli kuusikymppinen mies sinisessä tuulitakissa ja ruutupaidassa, joka oli tungettu vyötäisille ylös hilattujen farkkujen sisään. Vyö piti housuja paikoillaan laitimmaisen reikänsä voimin. Tuuheaa tukkaa peitti lippis, jossa luki *Raskin kuolinpesäpalvelu*.

Gert tukahdutti värähdyksen. Lennart ”Nalle” Persson oli Österlenin pahamaineisin kuolinpesien ostaja. Antiikkipiirien ikioma korppikotka, joka nappasi sumeilemattoman julmasti saaliinsa polkuhintaan.

Gert alkoi hikoilla. Jos Nalle saisi vihiä maljasta, hän iski siihen kyntensä välittömästi.

”Ei mitään erityistä”, Gert mumisi niin välinpitämättömällä äänellä kuin osasi. ”Pientä sokerikko. Ajattelin ostaa sen lahjaksi siskontytölle.”

Gert käänsi katseensa pöydän takana seisovaan partiolaiseen.

”Paljonko tämä maksaa?”

Gert heilautti esinettä nopeasti ettei Nalle ehtisi nähdä sitä kunnolla.

”Niin, joo, siinäpä se...” nuori mies sanoi ja hieroi unise-
na silmiään.

Gert räpelsi yhdellä kädellä kukkaroaan ja piti toisella lu-
jasti kiinni maljasta. Hän oli toivonut että Nalle jatkaisi mat-
kaa ja jättäisi hänet rauhaan. Mutta ei, järkälemäinen mies
seisoi uhkaavana hänen takanaan ja antoi katseensa poltella
Gertin niskaa.

”Gert Zillén”, Nalle sanoi pehmeällä äänellä. ”Skånen
tunnetuin kiinalaisen posliinin asiantuntija.”

Hän naksautti kieltään.

”Sillä tapaa sinä varmaan itseäsi kutsut, kun olet liikene-
teessä pitämässä esitelmää vanhojen akkojen ompeluker-
hoissa?”

Gert nyökkäsi mykistyneenä. Nalle sai kylmän hien nouse-
maan ihon pintaan. Kaupat piti saada tehdyksi ripeästi.

”Voin ostaa tämän viidelläkymppillä”, Gert sanoi partiolai-
selle ja ojensi muutamaa seteliä.

”Nyt hiljaa mäessä.”

Nallen valtava kämmen laskeutui Gertin luisevalle hartial-
le ja sysäsi tämän puoli metriä kauemmas kojusta ennen kuin
partiolainen oli ennättänyt ottaa setelit vastaan.

”Jos Skånen tunnetuin kiinalaisen posliinin asiantuntija
on kiinnostunut pikkuisesta sokerikosta, haluan minäkin
mieluusti vähän kurkistaa, millainen kuppi on kyseessä.”

Hän ojensi vaativasti kätensä Gertin eteen.

”Ehei, se on myyty, minä olen ostanut sen”, pieni mies
parahti.

”Et kai sentään?” Nalle murahti. ”Sinulla on vieläkin rahat
kourassa eikä poika ole sanonut oikein mitään. Minä vähän
vilkaistaan sitä.”

Gert yritti vastustella, mutta se oli turhaa. Nalle oli aivan
liian vahva ja yksinkertaisesti väänsi maljan hänen kädestään.

”No niin, katsotaanpa...” Nalle mutisi ja tarkasteli maljaa.

”S-se on minun”, Gert änkytti. ”Eikö olekin?”

Hän ojensi taas seteleitään ja haki tukea kojussa seisovalta partiolaiselta.

”Hän oli kyllä tässä ensin”, nuori mies vahvisti.

Nalle vaati hiljaisuutta kohottamalla kätensä ja kopsautti sitten maljan myyntipöydälle täsmälleen Gertin ulottumatomiin.

”Nyt tehdään näin”, Nalle sanoi partiolaiselle. ”Näytät klopilta, joka ymmärtää hyvien kauppojen päälle. Ostan kaike-
ken mitä sinulla on tässä pöydällä viidellätuhannella kruunulla. Koko roskan!”

Hän kiskaisi esiin kiiltäväksi kuluneen nahkalompakon.

”Viisi tonnia käteisellä. Pääset kertomaan partiokavereillesi että teit elämäsi kaupat eikä teidän ole tarvis seisoskella paahteessa koko päivää.”

Nalle vetäisi melkoisen tukon seteleitä lompakostaan.

Gert nielaisi. Hänen oli keksittävä jotain, ihan mitä tahansa.

Äkkiä hän havaitsi Nallen takana liikettä. Hämärässä seisoi joku, muodoton varjo, joka näytti tarkkailevan, mitä oli tekeillä. Ehkä peräti toinen ostaja, joka oli haistanut kaupan-
teon ja ujuttautuisi mukaan hetkenä minä hyvänsä.

”Kuusi”, Gert pihisi paniikissa. ”Kuusituhatta.”

Enempää hänellä ei ollut rahaa mukanaan, siinä oli kaikki viimeistä lanttia myöten.

Nalle tarkasteli häntä päästä varpaisiin ja puhkesi hymyyn.

”Seitsemän”, hän sanoi ja kaiveli lisää seteleitä pulleasta lompakostaan. ”Seitsemäntuhatta tarjottu. Haluatko vielä korottaa, Gert? Minä voin jatkaa vaikka miten pitkälle.”

”E-en”, Gert nyyhkäisi puristaen yhä onnettomia kaksikymppisiä. Ei olisi pitänyt sanoa mitään, olisi pitänyt vain vaatia oikeuksiaan ensimmäisenä ostajana eikä muuttaa tilannetta tarjouskilpailuksi, jota hän ei ikimailmassa olisi voinut voittaa.

Hän yritti tähyillä uutta ostajaa, jonka luuli nähneensä Nallen takana, mutta varjo oli hävinnyt. Ehkä siinä ei edes

ollut ketään. Ehkä varjo oli vain houretta, joka oli huijannut hänet tekemään kohtalokkaan virheen.

”Minä kyllä olin tässä ensimmäisenä...” Gert vaikeroi, vaikka tiesi että oli jo liian myöhäistä.

Partiolainen käänteli päätään, mutta katse oli liimautunut rahatukkoon.

”Niin siis... enpä tiedä...”

Nalle ojensi seteleitään.

”Otapa nyt rahat, kloppi. Ja kerro muille partiolaisille että Nalle tarjoaa jätskit. Sanotte vain jäätelökioskin tyyppille että laittaa minun piikkiini.”

Hän tärisytti seteleitä patistaen partiolaista ottamaan ne. Jäätelö näytti olevan ratkaiseva tekijä.

”Niin, joo, sovitaan sitten niin.”

Partiolainen otti rahat.

”Hyvä!” Nalle nauraa hörähti ja poimi maljan käteensä. ”Pakkaa koko roska minulle ja tuo laatikot asuntoautolle, joka on myyntipaikassa numero 214.”

Gertin oli vaikea hengittää. Maa näytti keinahtelevan.

Kaikki ne kolutut kirpputorit, aikaiset aamut ja romu-
röykkiöt, joita hän oli joutunut penkomaan. Kaikki tunnit, päivät, kuukaudet ja vuodet, jotka hän oli kuluttanut luke-
malla käsikirjoja, tutkimalla huutokauppaluetteleja ja paina-
malla mieleen kuvia museoidusta kiinalaisesta posliinista. Työ oli viimeinkin kantanut hedelmää. Hän oli kohdannut suuren löytönsä, esineen josta oli unelmoinut koko ikänsä. Vain jotta se kirjaimellisesti vietäisiin hänen käsistään ja joutuisi Nalle Perssonin kaltaisen haaskalinnun kynsiin.

Järkälemäistä miestä näytti huvittavan Gertin lohduttomuus.

Nalle heilutti välinpitämättömästi maljaa peukalonsa ja etusormensa pihdeissä.

”Kuule nyt, Gert, minähän en ole Kiina-asiantuntija niin kuin sinä, mutta silti minusta tuntuu kuin olisin juuri tehnyt todellisen löydön.”

Nallen virne leveni ja paljasti rivin kellastuneita hampaita. Johtuiko hämärästä tai aamuisista varjoista, tai siitä että Gertin aivot kärsivät hapenpuutteesta, mutta tovin hänestä näytti siltä ettei Nalle ensinkään ollut ihminen eikä edes haaskalintu, vaan peikko. Pahantahtoinen olento, joka oli hiippailut metsän pimeydestä ja anastanut aarteen hänen silmiensä edessä.

Nalle sujautti maljan tuulitakkinsa sisätaskuun ja taputti Gertiä olalle niin lujaa että tämä oli vähällä menettää tasapainonsa.

”Tule käymään joku päivä, niin kerron, mihin hintaan sain sen myytyä!”

Nalle iski silmää, kääntyi ja löntysteli matkoihinsa.

Gert jäi seisomaan paikoilleen kuin kivettyneenä ja puristi yhä seteleitä kädessään. Ote oli niin tiukka että rystysistä oli paennut väri.

Juuri sillä hetkellä hänessä repesi jokin. Kuin pato olisi murtunut ja vapauttanut vuosikausia tukahdutettuja tunteita, joiden olemassaoloa hän ei ollut edes aavistanut.

Raivo, suuttumus. Viha.

Polttava, valkoisena hehkuva viha. Äkkiä hän muisti sadun, jota isoisällä oli ollut tapana kertoa. Siinä sanottiin ettei peikkoihin pure mikään muu kuin kiiltävä ase.

”Tästä saat vielä luvan kärsiä”, hän sähähti katsoessaan Nallen leveää selkää, kunnes se hävisi näkyvistä. ”Vaikka se jäisi viimeiseksi teokseni.”

1

Kello oli puoli yhdeksän sunnuntaisena aamupäivänä, kun rikoskomisario Peter Vinston pukeutui räätälöityyn pikkutakkiinsa ja asetteli solmiota peilin edessä. Hän joutui tavalliseen tapaan kumartumaan nähdäkseen itsensä peilistä.

Kuukauden loma keskusrikospoliisista Tukholmassa on tehnyt terää, hän totesi itsekseen. Punertaviin hiuksiin oli ilmestynyt aurinkoraitoja ja kasvoille pukeva päivetys. Hän näytti virkeämmältä kuin aikoihin.

Keväällä hän oli kärsinyt töissä selittämättömistä huihauskohtauksista ja saanut sairauslomaa. Siksi hän oli päätenyt pitkin hampain Österleniin neljä viikkoa sitten.

Hän oli viettänyt aikaa tyttärensä Amandan, ex-vaimonsa Christinan ja tämän uuden aviomiehen Poppen, Gärsnäsin linnanherran, seurassa. Hän oli miltei heti Österleniin tultuaan joutunut myös mukaan murhatutkintaan ja auttanut paikallista poliisia ratkomaan julkkisasunnonvälittäjä Jessie Andersonin murhan.

Päästyään alun vastahakoisuudesta Vinston oli alkanut arvostaa Österleniä kaikista sen lukemattomista skånelaisista ja elukoista huolimatta. Kolmen rikkumattoman rauhallisen viikon jälkeen hän tunsu itsensä niin levänneeksi että olo alkoi kääntyä pitkästyneeksi. Totta puhuen hän kaipasi taas töihin.

Hän rullaili takin kangasta ja housujen etupuolta edestakaisin uskollisella matkateippiharjallaan. Ihan varmuuden vuoksi, vaikka missään ei näkynytkään ikävää nöyhtää tai epämiellyttäviä karvoja. Lopuksi hän taitteli harjan, työnsi

sen takin sisätaskuun, asetti vielä kerran solmiota ja siirtyi makuuhuoneesta keittiö-olohuoneen puolelle.

Vinston asusti mökissä, joka oli lainassa Poppelta ja Christinalta. Ristikkoseinäinen rakennus oli idyllinen olkikattoinen ja pieniruutuisine ikkunoineen. Oven kamanat olivat matalalla, mutta hän oli jo tottunut kumartumaan oikeissa paikoissa.

Hän valitsi keittiönkaapin vinoista mukeista yhden, kaatoi sen täyteen kahvia ja selaili hajamielisenä Cimbrishamnsbladetia saadakseen aikansa kulumaan.

He olivat sopineet kellonajaksi yhdeksän, mutta Christinan ja Poppen tapaista oli ilmaantua paikalle pikemminkin kymmentä yli.

*Degebergan antiikki- ja keräilymessut alkavat tänään, ker-
toi otsikko. Tapabtumaan odotetaan yli kolmeasataa näytteille-
asettajaa, kilometrin verran kojuja ja ainakin kymmentä-
tuhatta kävijää.*

Vinston silmäili artikkelia. Voihan tuota vähän valmistautua siihen, mikä perillä odotti.

Hän ei toisin kuin Christina ja Poppe tuntenut pienimmisäkään määrin kiinnostusta antiikkiin, mutta toisaalta häntä pitkästytti ja sitä paitsi Amanda oli töissä messualueen jäätelökioskissa. Niinpä hän oli intoutunut lähtemään mukaan.

Hän odotti että näkisi tyttärensä työssä. Amanda oli aikuistunut vauhdilla ja viime viikkoina heistä oli tullut aiempaa läheisempiä. Oli aivan toista tavata oikeasti kuin pitää yhteyttä Facetimella kuten he olivat aiemmin tehneet. Vinstonia sitä paitsi hiveli se että tytär oli kiinnostunut isänsä poliisin työstä.

Vinston selaili ajatuksissaan lehteä ja näki Jonna Ostermanin nimen. Keskellä asunnonvälittäjän murhan tutkintaa hän oli kokenut saaneensa jonkinmoisen erityisen yhteyden Jonnaan, mutta tilanne oli ollut hankala, koska Jonna oli Cimbrishamnsbladetin päätoimittaja ja Vinston mukana

tutkinnassa. Kun murhaaja oli saatu kiinni ja lehtikirjoittelu aiheesta lakannut, he olivat yrittäneet soittaa toisilleen pariin kertaan. Jonnan lähdettyä kesälomalle se jokin oli kuihtunut omia aikojaan. Vinston oli aikeissa palata Tukholmaan muutamana viikon päästä. Siksi ei ollut mitään järkeä nähdä sen kummemmin vaivaa.

Hän taitteli lehden kiinni ja vei sen ulko-oven pielessä ko-
hoavan säntillisen pinon päällimmäiseksi.

Sen jälkeen hän noukki mukaansa puhelimen, lompakon ja nahkakantisen muistikirjansa. Nappasi mustan mahonkikahvaisen sateenvarjonsa kougusta ja astui ulos säkenöivään kesäpäivään.

Mäktuvan pieni viehko puutarha prameili vehreydellään. Vinston oli asunut kaupungissa koko ikänsä eikä jaksanut lakata hämmästelemästä, miten nopeasti kaikki kasvoi. Hän oli leikannut nurmikon kolme päivää aiemmin vanhalla rä-
misevällä Husqvarnalla mutta nurmi näytti taas kaipaavan leikkaamista. Mökin seinustalla kasvava köynnös oli yltänyt vyötäröön, kun hän oli tullut mökille. Nyt se kiipeili melkein räystäällä.

Hän jäi seisomaan mökin ulkoportaille ja hengitti nenän kautta. Tuoksui taivaalliselta. Oliko hänen arkensa Tukholmassa ollut niin stressintäyteistä että hän oli lakannut aistimasta tuoksuja?

Ajatukset katkaisi tumma Jaguar, joka hiipi mökin ajo-
tielle.

Matkustajan puolelta hypähti ulos Poppe, jo viidenkym-
pin rajapyykin ohittanut vanttera mies, joka oli sonnustau-
tunut pellavapaitaan, aurinkolaseihin ja kaulalle kietaistuun
huiviin.

”Pahoittelut että olemme myöhässä!” Poppe sanoi ja avasi
takaoven Vinstonille. ”Ottaisin ilomielin syyn myöhästymi-
sestä, mutta silloin syöttäisin pajunköyttä.”

Kuljettajan paikalla istuva Christina pyöritti silmiään.

ON VAARALLISTA
OSTAA LIIAN HALVALLA.

Keskikesän antiikkimarkkinat ovat alkamassa. Kauppias löytyy kojultaan kuolleena, ja yksi esine näyttää puuttuvan. Kesäparatiisin murhat -sarjan toinen osa jatkaa tutulla cozy crime -linjalla.

Peter Vinston on sairauslomalla keskusrikospoliisista mutta ajautuu lomapaikassaan paikallisen rikostutkijan Tove Espingin pariin. Esping toivoo, että saisi näyttää kyntensä tutkijana omillaan, mutta epäsuhtainen pari toimii hyvin, ja yhdessä he onnistuvat ratkaisemaan visaisiakin tapauksia.

Samalla kun parivaljakko selvittää antiikkikauppiaan kuolemantapausta, Vinstonin ex-vaimon ja tämän aatelismiehen linnassa valmistellaan television antiikkiohjelman kuvauksia. Rikostutkijoille alkaa valjeta, miten kaunainen ala antiikkikauppa on.

"Erittäin viihdyttävä kirja, ja samoin kuin ensimmäisessä osassa, on kirjassa kunnollisen murhamysteerin lopetus, jossa rikos ratkaistaan yleisön edessä." **GÖTEBORGS-POSTEN**

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

84.2

978-951-0-48667-2